

Serie: opstapje/prikkel

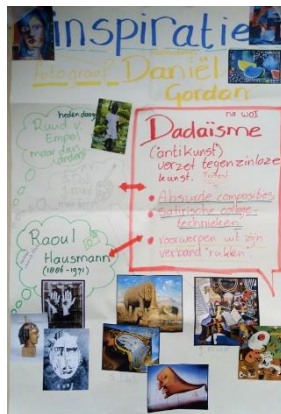
Totstandkoming

Ik heb mij laten inspireren door de Amerikaanse kunstenaar Daniel Gordon. In 2014 is Daniel Gordon winnaar van de Foam Paul Huf Award gewonnen voor zijn fotowerk. Het werk van Daniel Gordon kenmerkt zich door zijn kleurrijke collageachtige foto's waar hij de nadruk legt op de dadaïstische benadering.

"Dadaïsme, (antiekunst) verzet tegen zinloze kunst, protest. Kenmerkend zijn: absurde composities, satirische collage technieken, voorwerpen die uit zijn verband worden gerukt."

Bron: Een kijk op kunst, door; S. Debersaques, L. Van den Broeck, M. Van Haesebrouck, J. Wouters
ISBN: 9002170793

Het kleurrijke werk en de werkwijze van Daniel Gordon spreken mij aan. Wanneer je kijkt naar mijn eigen fotowerk, dan zie je een en al kleur, gewoon zoals de werkelijkheid deze heeft gegeven maar ook door mijn beelden achteraf te manipuleren. Daar waar Daniel Gordon zijn beelden d.m.v. het echte knip en plak werk samen te voegend, doe ik dit veelal digitaal. (De digitale vaardigheid is bij mij een beetje uit nood geboren, ik beschik nu eenmaal niet over een ruim atelier/ fotostudio.)

Van conceptueel denken naar intuïtief bezig zijn en weer terug...

Mijn plan vooraf kwam in het kort neer op; Het doel was een serie maken van 5 foto's met samenhang waar kleurgebruik en beeldmanipulatie een onderdeel zijn.

Ik ben begonnen met losse voorwerpen fotograferen en deze in een niet voor de hand liggende context plaatsen. Ik ging in mijn bescheiden fotostudiootje (lees hoek van de slaapkamer) aan de slag. Theezakjes en briefgeld aan de waslijn, het leverde op zich leuke beelden op, maar het was niet naar mijn zin. Toen diverse kledingstukken aan de lijn, om ze vervolgens later door de knippen en plakken tot een mensfiguur samen te voegen en zo volgden er veel rariteiten elkaar op. Een berg afdrucken volgden. Er was één foto die steeds mijn aandacht trok tussen de berg proefafdrukken, welke ik inmiddels had verzameld. Een cactus (de "Argentijnse tandenstoker") op het Ikea opstapje/krukje... Het beeld sprak mij aan, maar waarom eigenlijk? De compositie was goed vond ik, de stekels lekker goed zichtbaar en ja, oké, ik heb iets met kamerplanten en cactussen vind ik gewoon erg leuk. Maar goed ik ging verschillende cactussen op dat zelfde opstapje fotograferen. Bleef dit idee mij aanspreken, wilde ik weten.

Nu had ik wel beelden die me aanspraken, maar de kleuren vond ik saai en ja, een cactus op een opstapje lijkt me in dagelijks gebruik verre van praktisch, maar het kan wel, het opstapje had misschien zelfs wel een soort van decoratieve waarde gekregen. Maar goed met wat digitaal knip, kleur en plak werk ontstonden er nieuwe composities en door er een niet realistische schaduw bewerking en een felgekleurde lichtval erop los te laten kreeg het beeld wat geschept was een vervreemd aanzicht. Vijf van deze beelden op een rij... zou bij mij overkomen als te veel van hetzelfde... De drie meest verschillende cactussen bleven over.

Maar wat moet daar voor op de plaats? Ik vond dat het in ieder geval iets moest zijn waar de toekomstige kijker goed over na moet denken, het mag niet “te” voor de hand liggend te zijn, maar er hoeft ook niet één specifiek antwoord te zijn... Het moet de fantasie van de aanschouwer prikkelen... Het liefst iets wat (met dat beetje fantasie) qua vorm overeenkomt met een cactus.

Weken lang heeft mijn project stil gelegen, mensen in mijn omgeving eens gepolst en mijn gedachten laten sudderen...

“Waarom zou iemand een cactus op een opstapje zetten, dat is toch helemaal niet handig en stel je voor dat je die cactus over het hoofd ziet en erop stapt...”

fantasie **PRIKKELEN**
er **OPSTAP**pen
bij het idee lopen de rillingen door
mijn lijf, mijn **HAREN** gaan overeind
staan

Eindelijk wist ik het!

Harige benen met sokken aan op het Ikea opstapje.

Waarom de sokken? Simpel, de cactussen staan in een bloempot.

Aan harige benen komen, was makkelijker dan gedacht, eerst wat rond gekeken in mijn kennissenkring. Resultaat; amper behaard of blond. Toen maar een oproep op facebook en Instagram geplaatst. Ik had me schrap gezet op de meest hilarische opmerkingen, maar die bleven uit. Al weet ik niet hoe omstanders hebben gekeken toen een nicht in een restaurant onder tafel een foto heeft zitten maken van de benen van haar man. Binnen een mum van tijd had ik in eens keuze uit vier paar benen. Ik besloot drie paar benen (in dit geval allemaal mannen) uit te nodigen en had nog één reserve “op afroep”... De twee best behaarde benen hebben mijn serie gehaald.

Om de tijd van mijn “harige been modellen” zo efficiënt mogelijk te benutten had ik een goede vriend en fotomaatje gevraagd als testmodel zodat ik vooraf de positie, camera en licht instellingen kon bepalen. Een week later had ik drie paar harige benen op het Ikea opstapje gefotografeerd. Daarna volgde er weer een periode van digitaal knippen, kleuren en plakken.

Ik heb ervoor gekozen om wat kleine verschillen te laten ontstaan in de vormgeving, dit omdat het immers gaat om twee verschillende onderwerpen in de serie. Ik denk dat de serie te steriel en saai zou worden wanneer de vormgeving exact gelijk zou zijn.

Het eindresultaat kunt u nu bewonderen, het spreekt u aan of ook niet, dan is doorlopen ook nog altijd een optie. Het verhaal wat u net heeft gelezen is ondergeschikt aan het eindresultaat, mijn gedachten worstelingen doen er niet toe. **Kijk, bewonder en laat vooral uw eigen fantasie erop los.**

Mijn dank gaat uit naar:

Niek van Schie, mijn mentor, de man die mij kennis heeft laten maken met het werk van Daniel Gordon.

Annelies, Alberta, Miriam, Mark, Wieger, Hans en Ineke voor het meedenken tijdens de mentoraatbijeenkomsten.

Mark van Keulen voor het fungeren als testmodel.

Mark de Bakker, Werner Veltmeijer, Mattheu Sins voor het beschikbaar stellen van hun tijd en benen.

Mirelle ten Voorde
“voorDEfoto”